

TURINYS

Tėvai kraustosi iš proto	7
Drovusis Martynas	11
Kelionės pradžia. Nuošali degalinė	17
Atvažiuojame į varlyną	23
Siaubinga audra	27
Dingsta telefono ryšys ir seneliai	33
Varlė atplukdo žemėlapi	40
Paslaptingas vagis	45
Netenkame žemėlapio	50
Miško vaikai	55
„Bangų žudikas“ ruošiamas kelionei	63
Vaiduoklių namas	70
Piratai palieka karštus pėdsakus	75
Pirmyn į salą!	82
Įstringame ant seklos	87
Atrandame lobio vietą	93
Lemtingoji akimirka	97
Senelė verda arbatą	102

TĖVAI KRAUSTOSI IŠ PROTO

Šitaip sugadinti pirmąją atostogų dieną!.. Ko jau ko, bet šito Austėja nesitikėjo. Ir dar iš mamos, kuri tokia principinga!

Jau prieš savaitę buvo sutarta, kad visi trys – mama, tėtis ir Austėja – keletui dienų nuvyks pas tetą Angelę. Paskui tėtis užsidarys kūrybiniam darbui nuošaliame girių kaime-lyje, o mama su Austėja visą mėnesį pramogaus prie jūros.

Bet įvykiai netikėtai pasisuko kita linkme.

Pabudusi iš malonaus sapno, Austėja žiovaudama šlepsėjo į vonią. Išgirdusi tėvų balsus virtuvėje po laiptais, stabtelėjo.

– Pas Angelę nevažiuosim! – ryžtingai tarė mama.

Austėja apsidžiaugė. Tetos Angelės ji vengė, nes toji labai mėgo pasakoti apie savo jaunystę. Ir apskritai viešnage pas ją būdavo nyki, bet, kaip sakė mama, pareiga reikalauja.

Tėtis nieko neatsakė. kažkas tarkštelėjo, nukrito ir sudužo. Susidomėjusi Austėja dirstelėjo pro laiptų turėklus.

Tėtis susikrimtęs sėdėjo prie stalo, o mama į semtuvėlį šlavė lėkštės šukes kartu su avižinių dribsnių likučiais.

– Ir jūra palauks! – mama mostelėjo šluotele. Dribsnis nulėkė nuo šluotos ražo ir nutūpė tėtiui ant nosies. – Važiuoju į tuos kursus, ir baigta. Kaži kada dar tokie pasitaikys!..

Austėja išpūtė akis. Kas čia dabar? Kokie dar kursai?

– Subalansuoto gyvenimo mokymas ir asmeninio efektyvumo gerinimas, – tarsi išgirdusi jos mintis tarė mama. – Darbo ne per daugiausia, o užmokestis puikus.

Tėtis atsiduso.

– Ne piniguose laimė... – bandė paprieštarauti.

Mama užtrenkė šiukšliadėžės dangtį.

– O kurgi? – rūščiai dėbtelejo į tėtį.

Tėtis liūdnai pasižiūrėjo į ją. Gal ir žinojo, kur, bet nepasakė – mama labai nemėgo, jei kas nors jai prieštaraudavo.

– Taigi viskas nuspręsta. Aš dviem savaitėms vykstu į kursus, o tu pasiimi Austėją į tą menininkų kaimelį girioje, – pareiškė mama.

Austėja įsitvėrė turėklų. Iš pasipiktinimo ji neteko žado.

Pasipiktino ir tėtis. Jis išraudęs pašoko nuo kėdės.

– Jokiu būdu! – suriko.

Austėja nusišypsojo. Šaunuolis tėtis! Jis taip lengvai nepasiduos...

– Man reikia visiškos vienatvės, – gailiai ištarė tėtis. – Kitaip įkvėpimas neateis. O romaną leidyklai turiu atiduoti už mėnesio.

Virtuvėje stojo tylą. Tėvai apsiniaukę spoksojo vienas į kitą, o Austėja, niūresnė už debesį, į juos.

Tylą nutraukė tėtis:

– Gal nuvežkim ją pas Jurgą? – viltिंगai pasiūlė.

Mama papurtė galvą.

– Nieko nebus. Kai praėjusį kartą palikau ten Austę, ji pripaišė vertingam autoportretui ūsus.

– O... o Sofija? – pasiūlė tėtis su neišblėsusia viltimi balse.

Mama tylomis atkišo jam savo telefoną ir kažką parodė.

Tėčio antakiai pakilo aukštyn.

– Hm, geras... Šitą buvau pamiršęs, – pasakė.

Austėja susimąstė. „Ką aš ten tokio padariau? – stengėsi prisiminti. – Turbūt į šaldytuvą pridėjau sraigių ir vėdarėlių.“

– Pas Angelę vežti nė nesiūlau, – sumurmėjo tėtis.

– Žinau, – atsakė mama. – Austėją ji iškęstų tik vieną dieną.

Austėja linktelėjo. „Šventa tiesa“, – pritarė mintyse.

– Tada... – prabilo mama lėtai, tarsi dvejojama. – Tada...

lieka tik seneliai.

Tėčio antakiai dar sykį pakilo.

– Seneliai? Kokie seneliai?

Mama susierzino.

– Kokie, kokie. Lyg nežinotum. Nagi mano tėvai. Kaime...

– Bet... – sutrikęs tarė tėtis. – Tu gi su jais susipykai.

– Susitaikysiu, – burbtelėjo mama. – Paskambinsiu šįvakar.

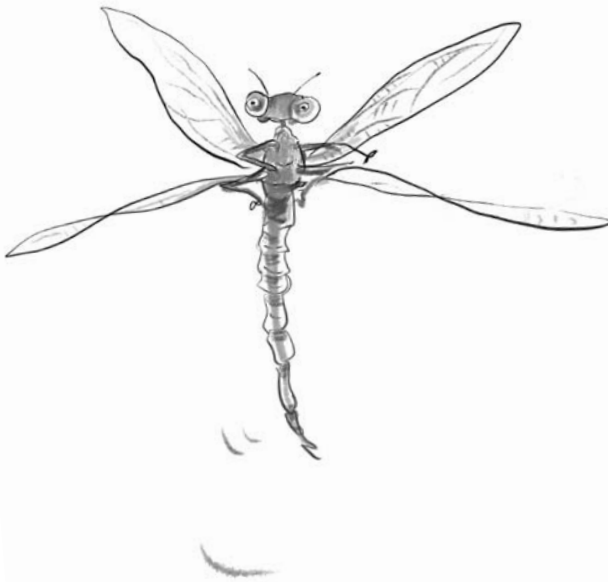
Sutrikusi Austėja žiūrėjo į juos pro turėklus. Seneliai? Kokie seneliai? Koks kaimas? Ką jie čia sugalvojo? Iš proto išsikraustė?

– Nevažiuosiu aš į joki kaimą! – suriko ji.

Tėtis su mama pakėlė akis.

– O, saulute, jau atsikėlei, – sučiulbo mama, bet meilus
jos balsas Austėjos neįtikino.

Įsiutusi ji užlėkė laiptais ir trenkė kambario durimis.

DROVUSIS MARTYNAS

Žinoma, mama atlėkė į kambarį Austėjos guosti. Įkalbinėjo, kad tas dvi savaitėles kaime kaip nors prakentės. Pažais telefonu, o gal ten ir televizorius yra.

Austėja tik paniekinamai prunkštelėjo.

– Gal yra... – pamėgdžiojo mamos balsą. – O jei nėra? Į ką aš ten žiūrėsiu? Ir, mama, apskritai – kaip tu gali vežti mane pas nepažįstamus žmones? O jeigu pasirodys, kad jie kokie nors maniakai? Arba kvanktelėjo?..

– Nieko panašaus, – griežtai tarė mama. – Jie pakankamai sveiko proto.

Austėja nenusileido.

– Iš kur tu žinai? Neatsimenu, kad pas juos kada būtum važiavusi. Gal per tą laiką jie ir kvanktelėjo.

Mama nutilo. Susimąstė.

– Ne, – papurtė galvą. – To negali būti.

Austėja atsiduso.

– Bet kodėl aš nieko apie juos nežinau? – paklausė ji. – Tėtis sakė, kad su jais susipykai. Dėl ko?